

6 ΕΙΣ ΠΑΣΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ Η ΚΑΛΥΒΗ ΤΟΥ ΑΧΥΡΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΔΗΚΙΟΙ ΝΕΤΕΤΡΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΤΡΗΝΟΝ ΣΑΤΡΑΠΗΝ

Βγήκ' ὁ ἔρωσ στό παζάρι
μέ κοθόρι καί καμάρι
.....
προσπαθεῖ νά σαγηνεύση
νιούς κλωνίεσ νάπαγιδεύση.
.....
πλὴν τοῦ κάκου κοπιάζει
καί τὰ πόδια του κουράζει
.....
ἐπειδὴ οἱ γιέσ κ' οἱ νιοῖ
δέν εἶνε οἱ πρωτινοῖ

.....
Νά κουρεθούνηται τοὺσ λέγει
τοὺσ μοντζώνεσ καί τοὺσ αφήνει.
καί τοὺσ γέροντασ τὸ Βῆμα
θαρραλέωσ κατευθύνει.
.....
" - Ἀργαιότερεσ τῶν ζώντων
λέγει περιπαικτικῶσ
" γιὰτί ἐστὶ ζαρωμένοσ ;
σαν πιασμένοσ ποντικὸσ
ἀπὸ γὰτ ἀγριεμένη ; "

.....
Ὅλοσ οἱ γέροσ ἀτενίζουνη
εἰσ τὸν ἔρωτα μέ τρόπον
κι ὁ καθεὶσ ἀπὸ νὰ δρόμον
παίρνουνη δέν ξαναγυρίζουνη.

.....
Μά ἀπ' ὄλουσ ἐνασ γέροσ
στεκεται καί τὸν κυττάζει.
Τὸν ἐγνώρισεν ὁ ἔρωσ
κασί σοικτὰ τὸν ἐξετάζει.

.....
" - Σὺ δέν εἶσαι στὸν ξένωνα
περὶσιν τοῦ Σιρκετζῆ
γιὰ τὴν ξένην τὴν κλώνα
πού σέ δειρανε ἔλεγε ; "

.....
- Μάλιστα παληκαρά μου
τίσ σαράντα παρὰ μίαν
ἐβαστάξαν τὰ πλευρά μου
γιὰ τὰ κεινή τὴν κυριαν.

.....
Τώρα ὁμωσ τί γὰ γένη
γέρασα καί στήν καρδιά μου
ἢ ἀνάμνησισ μου μένει
καί ὁ πόνουσ στὰ πλευρά μου.

.....
- Ἐύκολο τοῦ λέγεσ ὁ ἔρωσ
εἶνε τὸ νά ξανανιώση
γὰ χτυπήσω αὐτό τὸ μέροσ
ἀρκεῖ ἀδεια νά μου δώση
καί τὸ στήθοσ του ἀγοίγει
κ' ἐνα βέλοσ μέσα μπήγει.

Εὐθύσ ἀναψε καί καίγει
φλόγα τρομερή στὰ στήθη
ἀχ τὰ νιάτα που θυμῆθη
μὰ τὸ κρύβει δέν τὸ λέγει
Περιφέρεται γυρίζει
σαν τὸ κυνηγὸ στὰ δάση
σαν λαγωνικὸ κυρίζει
τὸ κυνήγι πού θάπιαση
Ἐπὶ τελουσ καροθώνει
στὸ Καδῆκιοῖ νά φύγη
καί τὸ ποθητό κυνήγι
συλλαμβάνει καί πλακώνει
κι ὡσ πέρσι τὸν χειμῶνα
μὴν ὀλακαίρη νυχτιά
ἐμείνε στὸν ἀχεράνα
γιὰ νά σβῆση τὴ φωτιά
πού τοῦ ἀναφεν ὑπερώσ
ὁ υἱὸσ τῆσ Ἀφροδίτησ
κ' ἐγίνετ' ὁ καυῖνοσ δούλοσ
καί σ' αὐτὴν καί στὸ παιδί τῆσ.

ΤΣΑΚΙΛΙΟΥ. Ε. -
ΧΟΥΡΜΟΥΣΙΑΔΗΣ. Γ.

Τὰ ποιήματα ταῦτα
ἐκδοθήσαν
ἀ χρονογράφου,
ἐκδοθήσαν
ἐκδοθήσαν, ἀ
ἐκδοθήσαν
5 5 6 ἀπομνημονεύματα
ἀναγνώστησ διὰ
περὶ τὸν ἔρωτα
ἐκδοθήσαν
ἐκδοθήσαν
Τὰ ἔργα καὶ τὴν
κ. Χουρμουσιανῆ
καὶ σ' αὐτὴν καί στὸ παιδί τῆσ.

Μέτροσ 29 'Ιουλίου 1878

ΕΛΛΗΜΙΑ

Εξοχα, θ/κ
Α. Βενδάν. 9.

Στοῦ πλουσίου τὴν ταμπέλα, ἀπὸ πάνω γράφει τρέλλα,
κι ἀπὸ κάτω κορασίδα, τυλιγμένη ἢ ἀλασίδα.

.....
"Ἄν ἐμέγαμε, ἔτῃ φτώχεια καὶ ἐτρώγαμε μολόχια,
δὲν θοεῖγαυ ἀψὶ αἷμα, πρᾶο θάγαμε τὸ βλέμμα
δὲν θά ἦμαστε ἀζτισιμένοι, κι ὅπως τᾶρα καυλωμένοι,
ἀλλ' ἐμὲ τῇ φρογιμάδα θάζγαμε μὲ νοστιμάδα.
"Ἔωχεια μου εὐλογημένη! Ἀρχοντιά καταραμένη!
Σεῖς τὸν ἀνθρώπο ἀγρίμι, κι ὅταν θέλετε ψοφίμι
τόνε κάμνετε στὴν ὥρα καὶ διοικητὴ στὴ χώρα.
Οἱ τιποτέγιοι γίνονται ρήτορες μετὰ θάρρους,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καλοὺς ἀποκαλοῦν γαϊδάρους.

Ταῦτα τὰ προτερήματα ἀπέδωκεν ἡ φύσις,
στὸν πλοῦτον καὶ στὰ χρήματα καὶ ἡ κακὴ ἡ χρῆσις.

Ὡστε καλὰ μου ἔλεγε καὶ ἡ γριά μου ἡ μάγνα:

"Ἀπὸ τὸ γέο πλοῦσιο καὶ τὴν παλιά πουτάνα

"νά σε φυλάγῃ ὁ Θεός, παιδί μ' κ' ἡ Παναγία.

"Στὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὰ δύο εἶναι πολὺ ἀχρεῖα."

Μέτραι 27 Ἰανουαρίου 1889.

18. ΑΦΕΝΤΗΣ ΚΑὶ ΓΑΪΔΟΥΡΙ

Εἶγε γαῖδα ἄφεντης εἰς τὸν στάβλο του δεμένο,
στό νερό καὶ εἰς τὰ ξύλα ἔστελέει τὸν καυμένο.
Κ' ἐνῶ τάλλα του τὰ ζῶα τάχε χρῆσις ἔλαμένα,
γιὰ τὸ γαῖδαρο του εἶγε δύο σαποῦνα ἑτοιμαμένα.
Μιὰν ἡμέρα τοῦ γαῖδαρου χάνει τὸν σαποῦνα του,
καὶ πρὸς τὸν ἀφέντη λέγει δὲν τὸ εἶνε γὰ τιμὴ του
μὲς στ' ἀχούρι σχογιμένο ὅπως πρῶτα γ' ἐλαμένη,
ἄς κλαδέψουνε τ' αὐτιά του ἄλογο κι αὐτὸ νά γένη.
1 ἄς τὸ βέλουν χρυσὴ σέλλα ὅπως σόλα τάλογα του,
2 ἄς τὸ βάλῃ χαλιγάρι μὲ φουκίτες εἰς τὴν μούρη,
3 ἄς τ' ἀναίβῃ ὁ ἀφέντης κ' εἰς τὴν σαμουρόγουνά του
καὶ κανεῖς δὲ θά γνωρίζῃ πως κινεῖται σὲ γαῖδουρί.
Καταπεῖσθηκ' ὁ ἀφέντης, ἔλαμε τὸ θέλημα του,
τὸ γαῖδουρί ἀνεβαίνει κ' ἔχει πλέον τ' ἄλογα του
Μὰ μιὰ μέρα ἐνῶ ἤλαβε τὸ δά στό σελαμλήκι
κι ὅλοι βλέποντας ἀνυμᾶζαν τὸ μικρὸ κι ὠραῖον ζῶον,
ἀπαντᾷ μιά γαῖδαρά, κ' ἐξαφνα μασκαραλήκι
ἀγάζ' ὁ γαῖδαρος, κι ἀρχίζει μὲ σκοπὸν πολὺ ἄθῶον
νά γκαρβίξῃ, καὶ νά τρέχῃ τὸ κατοπι στὴ γαῖδαρά,
κ' ἐπιασῆν του τοῦ ἀφέντη τρεῖς χφρές καὶ μιὰ τρουάρα.
Τότε τρέχουν οἱ γνωστοὶ του τὸν ἀφέντη νά γλυτώσουν,
καὶ μὲ ροπαλα καὶ ξύλα τὸ γαῖδουρί νά σκοτώσουν
μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας, τὸν ἀφέντη τὸν καυμένο
ἀπ' τὴν ράχη τοῦ γαῖδαρου σῶζουν μισοπεθαμένο.
Τότε ὁ ἀφέντης λέγει νά γυμνωσουνε τὴ ράχη
τοῦ γαῖδαρου καὶ νά βάλουν τὸ παλιό του τὸ σαμάρι
πάλι δέστην ἐργασίαν τὴν παλιά του θέση νάχῃ
ἐπειδὴ δὲν τοῦ ταιριάζει οὔτε δόξα οὔτε καμάρι.
Κ' ἐνας καρδιακὸς του φίλος τὸ αὐτὶ τοῦ λέγει πάλι :
"Χρυσὴ σέλλα στό γαῖδουρί, ἐντροπή εἶγε μεγάλη.
"δὲν ἀκούει τὰ σπῆρούνια, χαλιγάρια καὶ λουριά του,
"ἐργεταὶ στιγμὴν πού δείχνει λακκιρὴ τὴ γαῖδουριά του."
Ὅποιος τοῦ γαῖδαρου βάζει χρυσὴ σέλλα καὶ σαποῦρι
δείχνει μόνος του στὸν κόσμον πὺς κι ὁ ἴδιος εἶναι γαῖδουρί

Μέτραι 15 Φεβρουαρίου 1889

"Ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει κόκκαλα, καὶ κόκκαλα τσακίζει"
 εἶπα, ῥητόν ὅπου πολὺ πολὺ μὲ φοβερίζει!
 Γι' αὐτὸ δὲν θέλω ποποτε, νὰ μάθουν οἱ ἀπ' ἐξῶ
 ὅσα ἐδῶ σαλιάρισα γιὰ νὰτοῦς περιπαίξω
 Ἀλοιῖον ἂν τὸ μάθουνε, θαμοῦ συμβῆ ἀντάρα
 Ὅποιος στοῦς θάτῳ κῆ, νὰ ἔχη τὴν κατάρρα

Κρυμμένο νῆσαι πάντοτε, μὴν ἐβγῆς ἀπ' τὸ σπίτι
 Γιατ' ἂν σείδουν οἱ Μετρηνοί, μου κόβουνε τὴ μύτη.

23. ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕΚΡΙΔΕΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΝ ΓΑΡΙΔΕΣ.

"Ἐγὼ χρόνια νὰ μεθύσω - ἐπειδὴ κρασί δὲν πίνω.
 Τώρα σίμας, θά ἀρχίσω - ὅπου βρῶ νὰ μὴν τ' ἀφήνω
 Ἐπειδὴ σήμερα μόνον - δυὸ ποτήρια ἀμὰ ἦπια,
 πῆταξα εἰς τῶν δαιμόνων- τὰ αἰθέρια τὰ σπίτια
 Τὸνα πόδι μου μὲ τ' ἄλλο - δὲν ὑπορούσα νὰ ρυθμίσω
 κ' εἶχα βάσανο μεγάλο - κάτω μὴν κατακυλῆσω
 ὅπως εἶχε τέτοιο ἀέρα - ποῦ κανένα δὲν ψηφοῦσα
 κ' εἶδα, ἂν καὶ ἦθον σκίπια - νὰ γυρνοῦν σὰ νυχτερίδες
 οἱ γνωφοὶ δῶ κάτου, κ' εἶπα :- "Δίκιο ἔχουν οἱ μεκρίδες!
 ἐπειδὴ σταν μεθύσουν - τὴ πτωχεῖα θ' ἀψηφίσουν
 δυστηχίμαθμονοῦν - κι' ἂν τοῦς δεῖν δὲν ἴδονοῦν,
 Σάν τοῦς βασιλεῖς, προστάζουν - "Ὑπὸ κρασί φανάζουν,
 ὅλα δὲ τ' ἀγγαροῦνε - στοῦς κινεῖσιν ἀποκαροῦν
 ἀφοβοὶ σάν Ἡρακλῆς. - Κι' ὅπως οὐκ ἀποκαρῶν
 "Πάταξον με στό κεφάλι" Κέβναμε τὸ κεφάλι
 ξεφωνοῦν, καὶ στῆ βαρέλα - τρέχουσι καὶ μετὰ τρέλλα,
 γιὰ νὰ πιοῦν κρασί γλυκὸ, - μαῦρο, ἐπὶ τὸ βασιλικό.
 Ὀλημέρα οἱ μαυιέγοι, πολεμοῦνε κουρασμένοι
 καὶ καλλιεργοῦν τὴ γῆ - μὰ κακὰ κρασοπηγὴ
 γι' αὐοιρῆ τοῦς δὲν τοῦς δίνει - ἢ ἀχάριστη ἐκείνη!

.....
 Τώρα ἦνος μου λογιᾶζω, καθένας λογαριᾶζω
 ὅτι πρέπει μιά φορά - καὶ δυὸ μὲ τὴ σειρά
 νὰ μερᾶ τὴν ἐβδομάδα - γιὰ νὰ ζῆ μὲ νοστιμάδα

.....
 Τί γὰρ ὠφελεῖ, ἀνίσω, κ' εἶσαι πλούσιος σάν κροῖσος ;
 μερ' στὸν τάφο μοναχός - κ' ἐσὺ θαμπῆς σάν φτωχός,
 κ' ἐμπρός στοῦ Θεοῦ τὸν ἄρονο- ὅ,τι κάνεις κάθε χρόνο
 θά τὸ ἔομολογηθῆς - κι' ἀναλογῶς θά κριθῆς,
 καὶ γιὰ Κόλασι θά πᾶς - γιὰ Παράδεισο θά πᾶς
 Ὅτι δόξα καὶ παράδες - ὅτι πλοῦτη καὶ μελεάδες
 θ' ἀπομήκουν ἐδῶ ὅλα - κ' ἡ σοφία καὶ ἡ λόλα
 Ἐκεῖ πιά δὲν ἔχει χάρια - καὶ ντροπὴ καὶ στεναχώρια
 Μαζί ὅλοι καὶ γυμνοὶ - κ' οἱ καλοὶ κ' οἱ ἀχαυνοὶ
 Ἄσφαρρησιαστοῦμε τότες - ἀσιλεῖδες καὶ δεσπότες
 Κι' ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ κρίσι - ὁ καλός θά ξεχωρήσῃ,
 θά περάσῃ δεξιὰ - κι' ὁ καχός ἀριστερά,
 Κι' ὅλοι θά μοῦ πῆτε ; "Ἦτον - ματαιότατα ματαιοτήτων
 "κεῖν ἢ πρόσκαιρη ζωὴ" - κ' ἐγὼ τότε μὲ βοή
 θά σας λέγω : "Εἶδες ! εἶδε ! - Δίκιο εἶχαν οἱ μεκρίδες !

28 Μαρτίου 1889

5. Χουεζωφιάδης